

Uchwała nr 88/2016
Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej we Wrocławiu
z dnia 14 grudnia 2016 r.

w sprawie uchwały stwierdzenia nieważności części uchwały Rady Miejskiej w Wołowie
nr XXXVI/221/2016 z dnia 14 listopada 2016 r. w sprawie opłaty prolongacyjnej

Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz.U. z 2016 r. poz. 561) oraz art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2016 r. poz. 446 i 1579) Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej we Wrocławiu

stwierdza nieważność

części § 1 uchwały Rady Miejskiej w Wołowie nr XXXVI/221/2016 z dnia 14 listopada 2016 r. w sprawie opłaty prolongacyjnej w zakresie zapisu „wraz z odsetkami za zwłokę” — wobec istotnego naruszenia art. 57 § 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.).

Uzasadnienie

Uchwała Rady Miejskiej w Wołowie nr XXXVI/221/2016 z dnia 14 listopada 2016 r. w sprawie opłaty prolongacyjnej wpłynęła do Regionalnej Izby Obrachunkowej we Wrocławiu w dniu 23 listopada 2016 roku.

Przedmiotową uchwałą Rada Miejska w Wołowie wprowadziła na terenie gminy opłatę prolongacyjną oraz określiła wysokość stawki opłaty prolongacyjnej. W § 1 badanej uchwały postanowiono, że „Wprowadza się opłatę prolongacyjną z tytułu rozłożenia na raty lub odroczenia terminu płatności zapłaty podatku oraz zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę, stanowiących dochód Gminy Wołów”.

Badając uchwałę, Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej we Wrocławiu zważyło, co następuje:

Zgodnie z art. 57 § 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.) rada gminy, rada powiatu oraz sejmik województwa może wprowadzić opłatę prolongacyjną — w wysokości nie większej niż określona w art. 57 § 2 — z tytułu rozłożenia na raty lub odroczenia terminu płatności podatków oraz zaległości podatkowych stanowiących dochód odpowiednio — gminy, powiatu lub województwa. Podstawą naliczenia opłaty prolongacyjnej jest zatem kwota podatku lub zaległości podatkowej podlegająca rozłożeniu na raty lub odroczeniu terminu płatności. Należy zwrócić uwagę, iż w świetle powołanego przepisu opłata prolongacyjna nie może być naliczana od kwoty odsetek za zwłokę od zaległości podatkowej naliczonych do dnia wydania decyzji organu podatkowego o odroczeniu lub rozłożeniu na raty zapłaty zaległości podatkowej. Rzecz jasna, powyższe nie pozbawia — statuowanej w art. 67a § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej — możliwości objęcia kwoty odsetek za zwłokę odroczeniem płatności lub rozłożeniem na raty. Przepis art. 67a § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej stanowi bowiem, iż organ podatkowy, na wniosek podatnika, z zastrzeżeniem art. 67b Ordynacji podatkowej, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym, może odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki od nieuregulowanych w terminie zaliczek na podatek.

Kolegium wskazuje, że przepisy aktów prawa miejscowego winny być uchwalone zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz.U. z 2016 r. poz. 283). Przepis § 137 zawiera czytelnie sformułowany zapis, że w uchwale i zarządzeniu nie powtarza się przepisów ustaw, ratyfikowanych

umów międzynarodowych i rozporządzeń. Na mocy § 143 załącznika do rozporządzenia wskazane zasady znajdują zastosowanie również przy stanowieniu aktów prawa miejscowego. W orzecznictwie sądowo-administracyjnym utrwalone jest słuszne stanowisko, że powtórzenie regulacji ustawowych bądź ich modyfikacja oraz uzupełnienie przez przepisy stanowione przez organy jednostek samorządu terytorialnego jest niezgodne z zasadami poprawnej legislacji i stanowi wykroczenie poza zakres ustawowego upoważnienia. Uchwała rady nie może regulować jeszcze raz tego, co jest już zawarte w obowiązującej ustawie. Zawsze bowiem tego rodzaju powtórzenie jest normatywnie zbędne, gdyż powtarzany przepis już obowiązuje. Jest też dezinformujące, bowiem trzeba liczyć się z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy, a więc do naruszenia wymagania adekwatności. Uchwała nie powinna zatem powtarzać przepisów ustawowych, jak też nie może zawierać postanowień sprzecznych z ustawą (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 września 2009 r. sygn. akt II OSK 1077/09, z dnia 7 kwietnia 2010 r. sygn. akt II OSK 170/10 — Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych — oraz z dnia 10 listopada 2009 r. sygn. akt II OSK 1256/09 i z dnia 1 października 2008 r. sygn. akt II OSK 955/08 — Lex nr 511464).

Biorąc powyższe pod uwagę, Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej we Wrocławiu orzekło jak w sentencji uchwały.

Na niniejszą uchwałę Radzie Miejskiej w Wołowie przysługuje skarga, którą wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, ul. Świętego Mikołaja 78/79, za pośrednictwem Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej we Wrocławiu, w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia.

Przewodnicząca Kolegium
Regionalnej Izby Obrachunkowej
we Wrocławiu

Lucyna Hanus